Mutar o dissoldre'ns: Prima de l'anomalia, supervivència sota fam i doctrina d'aliança sionista-catalana

XEMA GATNAU JOANIQUET

[WORK IN PROGRESS]

Hi ha un moment en què la política deixa de ser administració i esdevé biologia. Quan el món entra en fam, la moderació ja no és una virtut: és una anestèsia. En un ramat afamat, el que no destaca és carn de canó. I una nació que camina cap a la irrellevància, si continua fent com el ramat, no obté compassió: obté silenci.

Sense posicions i canvis extrems, no hi ha salvació. Aquesta frase no és una crida estètica a la radicalitat; és una constatació: quan la situació és vulnerable, només les transformacions radicals augmenten els números d'adaptació. **Cap èxit és assegurat.** Les pèrdues són inevitables. Però sense mutacions, no hi ha sortida de l'atzucac: hi ha només una decadència gestionada, i després l'extinció.

I. La llei de la fam: l'anomalia té premi

Quan el menjar escasseja, no sobreviu el més "equilibrat". Sobreviu el que té una desviació útil. El que és capaç de fer allò que els altres no fan: liderar, imposar-se, arriscar, inventar, trobar una esquerda. En un ramat famolenc, l'estratègia de "ser un més" és l'estratègia dels condemnats.

Aquesta llei es repeteix en tres teatres diferents:

1) Biològic

En crisi extrema, el sistema selecciona. I selecciona fort: el promig cau. El singular —si la seva singularitat és adaptativa— guanya probabilitat. Això no és romanticisme; és selecció sota estrès.

2) Econòmic

En un mercat saturat, la normalitat no existeix: és soroll. Qui fa "el mateix però una mica millor" sovint mor. Qui crea una diferència clara —una marca, una ruptura, una categoria— pot guanyar una prima d'atenció. I l'atenció, en economia, és capital.

3) Geopolític

Quan el món es reordena (crisis, guerres, blocs que es trenquen), les entitats petites només sobreviuen si es converteixen en alguna cosa que els altres necessiten: **una plataforma, un actiu, un buffer, un símbol útil, un aliat fiable**. Els actors prescindibles no són perseguits: són ignorats. I a la geopolítica, l'oblit mata.

Això és la **prima de l'anomalia**: quan tot penja d'un fil, la diferència paga.

II. Catalunya: vulnerabilitat i necessitat de mutació

Catalunya no està discutint només polítiques públiques o competències administratives. Està discutint —en el fons— la seva continuïtat com a nació. Quan una nació percep que és desposseïda (per via demogràfica, cultural, institucional), ja no li serveix la litúrgia de la prudència eterna. Perquè el temps, en aquests escenaris, no és neutral: juga a favor del dissolvent.

Per això la conclusió és crua:

- Som en una situació vulnerable.
- La continuïtat suau no ens treu de l'atzucac.
- Només mutacions radicals poden elevar probabilitats de supervivència.

No perquè la radicalitat sigui “bonica”, sinó perquè la normalitat és insuficient.

I hi ha un altre punt, encara més important: **no n’hi ha prou amb reconeixement**. No n’hi ha prou amb simpatia. No n’hi ha prou amb el consol moral. Cal una cosa més rara:

suport actiu.

III. Suport actiu: la moneda més cara del món

El suport actiu és allò que els estats no donen per generositat. El suport actiu costa. Implica risc. Implica pagar un preu davant tercers.

Per tant, si es vol suport actiu, cal oferir una contrapartida excepcional: una utilitat clara, una fiabilitat incontestable i una oportunitat que el moment geopolític faci rendible.

Això obliga a mirar el món tal com és:

- Les **finestres d’oportunitat** existeixen: crisis, guerres, reordenaments, fractures.
- No es creen amb desitjos; s’aprofiten amb lectura i velocitat.
- I, sobretot, en aquests moments, el sistema recompensa qui **ja està posicionat**.

És aquí on una idea aparentment exagerada esdevé lògica:

> Per obtenir suport actiu, cal ser **més** que els neutrals, més que els tebis, més que els “equidistants”. Cal ser **excepcional**.

En altres paraules: cal una postura que, quan el món es polaritza, et converteixi en imprescindible per a un dels pols.

IV. Israel i el sionisme: poder, amenaça i necessitat d'aliats

El sionisme avui és poder. Però no sempre ho va ser: durant molt de temps va ser, sobretot, voluntat i tossuderia d'uns quants. Va ser persistència abans de ser Estat. Va ser insistència abans de ser força.

I encara avui, tot i ser Estat, Israel és percebut com un país amenaçat; i un país amenaçat necessita una cosa que val més que els discursos: necessita aliats fiables fora de casa.

No tothom dins cap país és igual de mobilitzat. A tot arreu hi ha indiferència, fatiga, desconnexió. I per això una base externa hipercompromesa no és només propaganda: pot funcionar com un **buffer**: una garantia de continuïtat, una reserva d'energia política, una xarxa de suport quan el clima internacional gira l'esquena.

D'aquí neix una doctrina de diferència:

ser més sionista que els sionistes. El ser més papista que el Papa cobra el sentit.

No com a carnaval, sinó com a càlcul: si el món abandona, el qui no abandona esdevé valuós. Si el món dubta, el qui no dubta pot cobrar prima. Si el món exigeix "matisos", el qui ofereix coherència pot esdevenir actiu.

I aquí apareix la hipòtesi: una nació vulnerable com Catalunya, si vol suport actiu, ha d'oferir allò que els altres no ofereixen. No un "suport quan hi ha un atemptat i després equidistància", sinó una aliança profunda i constant. Una aliança que es pugui convertir en interès.

V. Arrels: jueus a Catalunya, fil tallat i reparació

Aquesta associació no ha de ser oportunisme. Pot tenir arrels.

A Catalunya hi va haver comunitats jueves importants durant segles: calls, vida urbana, aportació cultural i econòmica. El Call de Girona és un símbol visible

d'aquesta presència, considerada una de les jueries més rellevants i ben conservades.
I les comunitats jueves van ser àmplies i esteses: al segle XIII n'hi havia en un gran nombre de ciutats i viles catalanes.

Però aquest fil es va trencar. I es va trencar de dues maneres:

1. **L'error català també existeix**: hi va haver violència antijueva a la Corona d'Aragó; el 1391, per exemple, la comunitat jueva de Barcelona va ser brutalment atacada.
   Això s'ha de dir sense autoengany: és una ferida real.

2. **Però el tall decisiu és l'expulsió monàrquica**: el 1492, Ferran II d'Aragó i Isabel I de Castella decreten l'expulsió dels jueus dels territoris de les corones d'Aragó i Castella.
   Això no és un incident local: és arquitectura d'Estat. És projecte d'homogeneïtzació a escala peninsular.

I aquí s'ha de deixar clar el que sovint es dissimula: l'error català és greu, però el mecanisme polític que culmina la ruptura és **el projecte monàrquic hispànic**, amb una lògica d'unificació que històricament ha tingut el seu centre de gravetat en el poder castellà, manifestat a partit de la invenció borbònica d'Espanya com estat o protoestat unitari.

En conseqüència, hi ha una reparació possible: reconnectar aquest fil tallat no com a folklorisme, sinó com a memòria activa. Recuperar el fet jueu català no és només pietat històrica: és reconstruir una part de nosaltres mateixos que va ser esborrada per la violència i per la uniformització.

VI. Paral·lelisme: dues nacions, una lliçó de supervivència

Hi ha pobles que sobreviuen perquè el seu estat els protegeix. I n'hi ha que sobreviuen perquè, quan els volen diluir, resisteixen.

El poble jueu és el paradigma d'una identitat que persisteix a través dels segles, malgrat expulsions, persecucions i diàspora; i el sionisme és el mecanisme històric que converteix aquesta persistència en recuperació nacional.

Per a Catalunya, la lliçó no és sentimental: és operativa.

- Un poble pot ser desposseït i, tot i així, no desaparèixer.
- Un poble pot ser minorat i, tot i així, reconstruir-se.
- Un poble pot passar segles sense Estat i, tot i així, tornar.

Aquest és el paral·lelisme fort: no demana que les històries siguin idèntiques; demana que la lliçó sigui aprofitable. La persistència no és una declaració: és una tecnologia política.

I d'aquí se'n deriva el salt conceptual que dóna sentit a l'aliança:

salvar el poble català amb la salvació del poble jueu. I viceversa: convèncer als sionistes de salvar Catalunya per salvar el poble jueu.

No com a metàfora. Com a associació d'interès i de destí. Si la continuïtat d'un reforça la continuïtat de l'altre, l'aliança deixa de ser retòrica: esdevé estratègia.

VII. Frontera: Catalunya històrica i Israel contemporani

Catalunya, històricament, s'ha construït com a terra de frontera. En la memòria llarga del país hi ha segles de contenció, de línia avançada, de resistència a projectes expansius.

"Catalunya és la nació més anti-islam del món": una nació nata contra l'Islam. És una frase dura, però apunta a una idea concreta: **Catalunya s'ha format en una llarga experiència de frontera medieval**.

Eel present no és l'edat mitjana, però té un eco: Israel, contemporàniament, és percebut com la frontera més exposada davant **actors islamistes armats** que han proclamat la seva destrucció. Aquí la paraula clau, si es vol ser rigorós, no és "islam" com a fe, sinó **islamisme** com a projecte polític-militar.

Això reforça el tercer pilar: una nació de frontera s'associa amb una altra nació de frontera. No perquè comparteixin tot, sinó perquè comparteixen una lògica: **sobreviure quan et volen fer desaparèixer.**

VIII. Doctrina final: fer-nos imprescindibles

Si la prima de l'anomalia és real, aleshores la conclusió és inevitable:

- Catalunya no pot continuar sent una causa regional "més".
- Ha de convertir-se en una peça geopolítica amb valor propi.
- Ha d'oferir suport actiu a algú que necessiti aliats actius.
- I ha de fer-ho amb coherència, amb radicalitat (en el sentit estratègic i identetari: anant a les arrels) i amb una narrativa que travessi segles.

Per això, associar el catalanisme ascendent amb la defensa d'Israel no és un caprici. És una fórmula per deixar de ser prescindibles. Per deixar de ser un tema intern espanyol. Per entrar en una altra lògica: la de les aliances que decideixen.

Sense posicions i canvis extrems, no hi ha salvació.
No hi ha cap garantia. Hi haurà costos. Hi haurà pèrdues. Però una nació que no muta quan és atacada, no es manté pura: es dissol.

I quan el món torna a ser fam, només sobreviuen dues coses: el que és fort, i el que és útil. Catalunya, si vol existir, ha de ser totes dues.